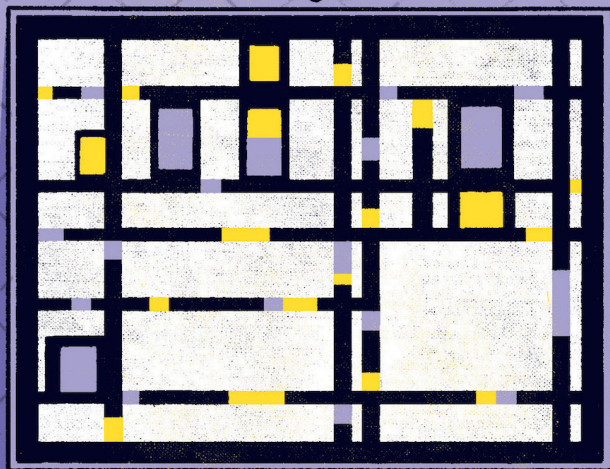

PODZIMNÍ BOOGIE-WOOGIE

JAN ŠVANCARA

● ■ **pointa**

Podzimní boogie woogie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Švancara

Podzimní boogie woogie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

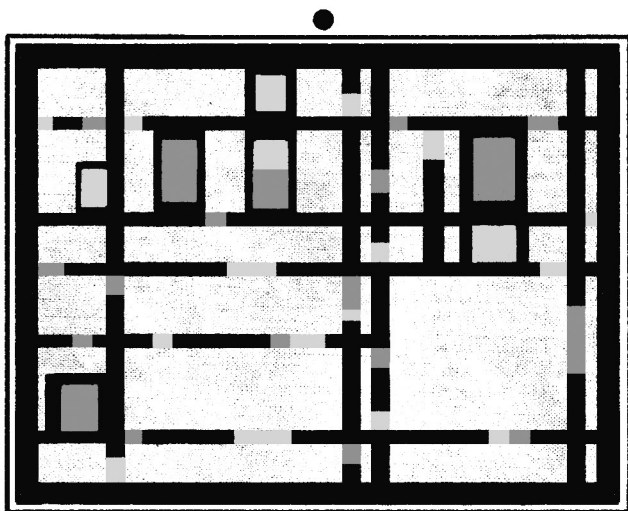
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

● ■ pointa

JAN ŠVANCARA
PODZIMNÍ BOOGIE-WOOGIE

JAN ŠVANCARA

**PODZIMNÍ
BOOGIE-WOOCIE**

● ■ pointa

Podzimní boogie-woogie
Copyright © 2020, Jan Švancara

ISBN tištěné verze 978-80-7650-223-9

ISBN e-knihy 978-80-7650-224-6 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-225-3 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-226-0 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

OBSAH

I.	9
Kapitola 1 / Marcela	11
II.	21
Kapitola 2 / Mobil	23
III.	35
Kapitola 3 / Obraz	39
IV.	47
Kapitola 4 / Rocker	49
V.	59
Kapitola 5 / Historie	61
VI.	71
Kapitola 6 / Fabrika	73
VII.	83
Kapitola 7 / Hřbitov	85
VIII.	97
Kapitola 8 / Dálnice	99
IX.	109
Kapitola 9 / Hon	111
X.	119
Kapitola 10 / Azyl	121
XI.	129
Kapitola 11 / Poklad	131

Tato kniha se vám dostává do rukou díky všem, kteří ji podpořili v předprodeji. Zejména díky štědrým mecenášům Denise Hrubéšové, Haně Slačálkové a Janu Benešovi, jimž je autor obzvlášť vděčný.

Při psaní této knihy byly jako zdroje historických informací použity následující texty, jejichž autorům patří poděkování, jmenovitě

— Janu Michlovi s jeho knihou *Legionáři a Československo*,

— Daliboru Váchovi za dizertační práci *Život v legiích – Českoslovenští dobrovolci na Rusi 1914–1918*,

— Vítu Lucukovi za diplomovou (bakalářskou) práci *První světová válka ve vzpomínkách Josefa Žrůsta*,

— legionáři Josefu Krulichovi za zkompletování a vydání svého válečného deníku.

Na kolejích se neztratiš. Se železnou jistotou tě dovedou do cíle. Můžeš se zdržet, může ti dojít pára, ale nikdy nesejdeš z cesty, nezabloudíš. Sedím ve vagónu s ostatními, poslouchám dunění pražců a přemýšlím, kam nás zavedou. Armáda je jako železnice. Taky tě nenechá uhnout nebo zabloudit. Dostaneš uniformu, hodnost a svůj batalion a můžeš jít bojovat za Frantu kamsi do cizí země. Víš, kdo jsi, kam patříš a za koho se bojiš o život. Nikdo po tobě nechce, abys přemýšlel, proč to všechno děláš. Správná odpověď snad ani není. Nikdo neví přesně, proč tu je ani co ho čeká. Zajímalo by mě, jestli v celé téhle válce někdo aspoň tuší, jak to celé může dopadnout. Jestli se spíš všechno nevalí jen jakýmsi samospádem na jednu velkou hromadu. Tahle válka je krutá tak moc, jak rychle dokáže vlak po železnici přepravovat vojáky na frontu. Cena lidského života klesla na cenu jízdenky do nákladního vagónu.

*Ve vzduchu je cítit tabák a pot. Víc ten pot, protože tabák už je vzácnost. Koukám na spící kluky z našeho maršbatalionu. Kolik z nich ještě ne-
drželo v ruce zbraň? Já jsem měl možnost se aspoň zastřílet, ale někteří noví nestihli ani to. Kolik z nich má doma děvče? Na kolik z nich to děvče počká? Kolik z nich se ještě vrátí domů? Letos odváděli ročník 97. Některým těm klukům bylo teprve sedmnáct let.*

Nikdo nemá zpáteční lístek. Jsme tady naskládání jako pytle s pískem. Posílají nás k použití na frontu. Co bude dál nikdo neplánuje. Všichni jsou nervózní. Rozmíšky mezi vojáky různých národností jsou čím dál častější. Dva naši se včera poprali v hospodě s několika Maďary od honvédu. Těm teď nikdo nezávidí. Dostali uvázání. Celou cestu stojí na špičkách přivázání nahoře za ruce. Žít ráno budou rádi, když se pohnou. Ještěže jedou ve vedlejším vagónu, bolelo by mě jenom se na to dívat. Můžou si za to sami, ale my všichni víme, že nás schválně míchají mezi Maďary. C. a k. vojsko nám Čechům tak úplně nevěří.

Hlavně když nás je víc pohromadě. Ale velet si smíme česky. Však oni páni maršálové dobře vědí, že když jde do tuhého, každý mluví, jak mu zobák narostl.

Kolejnice dál duní. Tepou pravidelně jako nějaké železné srdce téhle války. Chleba je málo, Češi nesnáší Maďary, Maďaři nesnáší Čechy, všichni nesnášíme válku, ale přesto nás s neochvějnou jistotou to neviditelné srdce pumpuje tam a zase zpátky. Hlavně tam.

KAPITOLA 1 / MARCELA

Viktor jako obvykle touto dobou nevěděl, kam dřív skočit. Nevěděl, jestli skočit na kafe nebo rovnou na oběd. Seděl ve své kanceláři, pohupoval se na židli a jejím vrzáním se snažil zahrát Ovčáky čtveráky. Neměl do čeho píchnout. Ale moc mu to nevadilo. Spíše se bál, že mu někdo zavolá, aby do něčeho píchl.

Na stole mu zavibroval telefon. Neznámé číslo, takže pravděpodobně klient.

„Jo,“ ohlásil se.

„Vy jste Náplava, soukromý detektiv?“ tázal se z aparátu mužský hlas.

„Jo, už to tak bude.“

„Tady Vladimír Vrána,“ řekl muž a po chvíli ticha dodal: „Víte, kdo jsem?“

„Jak bych nevěděl, vy jste přece Vladimír Vrána,“ improvizoval Viktor, i když netušil, kdo a proč mu volá. Byl ale zvyklý blafovat a uměl vystačit s minimem informací.

„Chtěl bych si vás najmout,“ pokračoval Vrána.

„Přijde na to, na co,“ nedal se Viktor strhnout k předčasnému souhlasu. Neměl rád slovo najmout.

„Posílám vám e-mailem fotku své dcery Marcely. Chci, abyste ji sledoval.“

„Fajn, platí, nespustím z té fotky oči.“

„Nedělejte si legraci, Náplavo! Zdá se mi, že se kolem mé dcery poslední dobou motá pár podivných individuí. Mám o ni strach. Chci, abyste jí byl diskrétně v patách a zjistil mi, co se okolo ní děje. A hlavně abyste jí zajistil bezpečnost.“

„Pardon, omlouvám se,“ změnil Viktor tón.

„Pane Náplavo, já potřebuji vaše služby, jinak bych nevolal. Kolik si účtujete?“

„Potřebuji vaše služby“ znělo lépe než „chci si vás najmout“. Viktor odhadoval, že to bude banální sledovačka. Desítky hodin dřiny, aby tatíkovi dokázal, že jeho dospělá dcera má známost.

„Tisíc korun na hodinu,“ střelil Viktor od boku. Částka dost vysoká na to, aby klienta buď odradila, anebo Viktorovi osladila nudnou práci.

„Dobře, pošlu vám zálohu,“ řekl Vrána bez známky zaváhání, a tak se ho Viktor vyptal, kde slečna studuje, kde bydlí a na pár dalších nezbytných detailů, aby se měl čeho chytit. Za tisícovku na hodinu už tu nudu nějak vydrží. Zvlášť když dluží za nájem a ta holka na fotce vypadala, že by ji možná sledoval i zadarmo. Byla hezká. Ne výrazně krásná, ale hezká. Tvář jako z reklamy.

Podle Vrány měla jeho dceři ve dvě hodiny začít přednáška. Když vyrazí hned, stihne si ještě cestou koupit kebab. Viktor sebral ze stolu telefon. Na pár ilustračních fotek ze sledovačky mu bude mobil bohatě stačit. Navíc s ním nebude na ulici nápadný. To je výhoda technologického pokroku, detektiv už se nemusí schovávat s teleobjektivem v autě. Za pár let snad bude stačit někoho sledovat přes internet.

Před filozofickou fakultou bylo živo. Tři čtvrtě na dvě. Marcela by měla, jak tvrdil Vrána, každou chvíli dorazit na přednášku. První přednášku. Viktora trochu zamrzelo, že svá studia pověsil po maturitě na hřebík a místo přednášek se věnoval detektivní praxi a celoživotnímu vzdělávání v oboru aplikované bohémistiky. Teď těm studentům trochu záviděl.

Nicméně se zdálo, že na sledování by si jen těžko mohl přát lepší místo. Na výstavě obrazů, u kadeřníka nebo na hřbitově by těžko vypadal tak nenápadně jako mezi zevlujícími studenty. Mimikry studenta osmého ročníku dějin čumění šly Viktorovi tak nějak samy od sebe. Zapálil si cigaretu a rázem splynul s ostatními vysokoškolačky.

Černou limuzínu přijíždějící úzkou jednosměrnou ulicí by těžko přehlédli, i kdyby tu nebyl na sledovačce. Přes boční sklo poznal na sedadle spolujezdce dívku z fotografie – Marcelu Vránovou. Auto zastavilo před vchodem. Dívka se nahnula přes řadicí páku a políbila na tvář staršího muže za volantem. Pak přibouchla dveře, vyběhla pár schodů ke vchodu, nad nímž visel znak fakulty, a elegantní chůzí zmizela za prosklenými dveřmi. Viktor nebyl jediný, kdo se za ní

díval. Nejedna student stočil pohled tím směrem. Ale jen Viktor si ledabyle, jako by si nepřestal číst zprávy na telefonu, udělal mobilem pár snímků. O nic tu zatím nešlo. Nepotřeboval nic konkrétního. Jen důkaz pro klienta, že byl na místě a dělal svou práci. Pár rozmazaných fotek stačí, aby si mohl říct o peníze.

Černé auto se pomalu rozjíždělo. Viktor si ještě pro jistotu cvakl zadní espézetku, ale nemyslel si, že ji bude k něčemu potřebovat. Holka bude zřejmě praktičtější, než by se od studentky estetiky dalo čekat. Estetické hodnocení při výběru partnera zjevně ustoupilo ekonomickým měřítkům. To se tatík nemá čeho bát, pomyslel si Viktor a vytočil Vránovo číslo. Auto se zastavilo.

„Ano, Vrána,“ ozvalo se z telefonu.

„Tak, pane Vrána, měl jste pravdu, kolem vaší dcery se motá nějaký chlap, od pohledu trochu podezřelý. Inu, na Audi A8 si asi nevymýšlel jako učitel dějepisu. Ale myslím, že nemusíte mít strach, že by Marcela něco udělala, spíš to vypadá...“

„Tupče!“ přerušil Viktora Vrána.

Okénko černé limuzíny šlo zvolna dolů. Z něj se vyklonil muž s telefonem u ucha a významně si klepal na čelo. Viktorovi došlo, že si měl místo kebabu zjistit, kdo to vlastně ten Vrána je. Patrně oprávněně přepokládal, že ho Viktor bude znát.

No, tak teď už aspoň není co zkazit, pomyslel si s úlevou a s vědomím, že má před sebou, pokud je Marcela svědomitá studentka, hodinu a půl nerušeného zevlování v příjemném podzimním slunci. Škoda, že tu nejsou lavičky. Viktora napadlo, že by se mohl na mobilu kouknout na informace o Vladimíru Vránovi, ale nechtěl riskovat, že se do čtení zabere a Marcela mu třeba proklouzne. Nebo by mu mohlo uniknout něco dalšího, co by měl vědět. Případ to byl sice banální, ale nechtěl už udělat další chybu. Začala se v něm probouzet profesní ješitnost.

Viktor věděl, že Marcela mu nemůže utéct. Fakulta má jen jeden vchod z ulice Arna Nováka, takže pokud by nechtěla schválně zmizet a nevylezla oknem, musela vyjít právě těmi dveřmi, za kterými před chvílí zmizela. Stál proto na rohu ulice, kouřil, občas zkontroloval zprávy na telefonu a poslouchal hovory procházejících studentů. Jejich bezstarostnost ho skoro nakazila. Cítil se na chvíli jako jeden z nich, jako by ho momentálně zajímal víc kategorický imperativ než peníze na nájem.

Odhadl ji správně. Odseděla si poslušně celou přednášku. Co jiného taky mohl čekat od studentky, kterou vozí do školy starostlivý otec. Vyšla v hloučku studentů, ale rychle se rozloučila a energicky vykročila směrem k Viktorovi. Šla po opačné straně ulice, nemusel se nijak skrývat. Jen se trochu potočil, aby její odraz mohl sledovat ve skleněné výplni domovních dveří. Viktor podvědomě vnímal, že Marcela Vránová sem nezapadá. Něčím se lišila od ostatních studentek. *Ale čím?* Viktor chvíli přemýšlel. Potřeboval to vědět. Neměl rád nejasnosti. Je to tím, že jde sama? Tím, že někam, jak se zdá, pospíchá? Ne, byl to ten zvuk. Marcela má podpatky. Holky tu dnes chodily v pohodlných botách a riflích. Ona ale měla úzkou sukni, boty na podpatku a kabelku místo batohu. Úplně jiný dresscode.

A pak samozřejmě ta její chůze. Nesla se jako nějaká modelka. Modelky chodí všechny stejně. Musí na to mít nějaký kurz. Kurz přehlídkové chůze. Pozoroval ji, jak se na svých podpatcích vlní ulicí a začínal chápat, proč se dámským botám říká zrovna lodičky. A taky mu bylo jasné, že tatíku Vránovi musí dát za pravdu. Marcelu sledují. Sleduje ji každý druhý chlap, kolem kterého projde. Ne snad, že by byla nějak vyzývavá, ale ten pohyb poutal pozornost. Marcelina tvář nebyla ničím výrazná, Viktor měl skoro problém si její podobu z fotky zpětně vybavit. Ale věděl, že krása je stejně jenom destilovanou esencí průměrnosti. To vědí i kriminalisté. Když koncem 19. století platila teorie, že z antropometrie obličeje je možné poznat člověka se zločinnými sklony, provedl Darwinův bratranec Francis Galton experiment s promítáním portrétů mnoha zločinců přes sebe. Místo typické tváře zlosyna, kterému kouká kriminál z očí, byla výsledkem tvář jako obrázek. Ideál krásy. Průměr všech individuálních odchylek dal dohromady ideálně souměrnou a ničím nevybočující podobu. Prototyp člověka.

Nechal ji zmizet za roh ulice. I když šla svižně, nemusel příliš pospíchat. S tím klapotem podpatků mu jen tak nezmizí. Mohl ji v klidu sledovat stylem indiánské chůze – chvíli šel a chvíli jen tak vypouštěl kouřové signály, podle kterých by jen zasvěcený soukmenovec poznal, že je právě na válečné stezce.

Marcela proplula ulicí Gorkého až na soutok s Veverčí. Provlínila se k nástupnímu ostrůvku, ale nezakotvila u něj. Přešla na druhou stranu ulice a pokračovala směrem do centra. Viktor tušil, co ho čeká. Cesta po obchodech. Bude to docela nuda, a jestli zajde do ně-

kterého z těch obchodů s dámskou konfekcí, které mají více východů, bude to sledování opravdu obtížné. Pomalu se smířoval s tím, že bude muset předstírat pozorného manžela či partnera, který vybírá nějaké hadříky pro svou drahou polovičku. To nebude zrovna role na tělo.

Minula polikliniku v Bílém domě, prošla kolem rektorátu i kolem budovy Ústavního soudu. Skutečně mířila do centra. Viktor se trochu divil, že si cestu nezkrátila tramvají. Byla to sice jen jedna zastávka, ale Viktor měl pocit, že ji ta podivná přehlídková chůze musela unavovat. Mohli se svézt. Ona by ušetřila síly, on minimálně dvě cigarety.

Prošla kolem kostela svatého Tomáše a přes Jakubské náměstí zamířila do ulic, kde se Viktor tak trochu ztrácel. Ne že by nevěděl, kde je, ale ty krátké, vzájemně se křižující ulice se všechny jmenovaly po hudebních skladatelích. Jejich názvy mu vždycky splývaly. V těchto místech se orientoval asi jako ve vážné hudbě. Teď odpoledne byly uličky plné lidí, a tak se musel držet dívce v patách. Málem by do ní narazil, když se zastavila. Viktor rychle popošel o kousek dál a vytáhl telefon. Marcela vzala za dveře a Viktor ji stačil ve slabnoucím podzimním světle vyfotit, jak vchází do podniku nazvaného Solitude bar.

Byl to jeden z těch mnoha malých, nenápadných podniků v centru města, kterému historická zástavba poskytovala v přízemí jen omezený prostor. Viktor dovnitř nespěchal. Bylo celkem jasné, že tam není žádný zadní východ, kterým by mu mohla Marcela Vránová zmizet. Mohl by na ni klidně čekat i venku, ale ochladilo se a postávání na ulici si už dneska užil dost. Navíc měl žízeň, a když ho Vrána za tuto práci tak královsky platí, nevěděl důvod, proč se držet daleko od baru. Když po chvíli taktického čekání vzal za kliku, ozvalo se zacinkání zvonečku a Viktorovi hned došlo, že ten podnik bude mít trochu jinou atmosféru, než čekal. Slovo bar bylo dost zavádějící. Nebyl to bar, ale takové malé, estrogenem sálající tiché místo uprostřed města. Něco mezi kavárnou a vinárnou. Zkrátka místo, kde byl chlap v riflích a kožené bundě nenápadný jako policajt na Cejlu. Viktor se rozhlédl. Byl tu jediný muž. Nenápadně by tu snad mohl působit leda tak s dámským doprovodem. Na chvíli zaváhal. Asi se ještě mohl rychle otočit ve dveřích, jakože si spletl podnik, ale Viktor nerad couval. Obzvlášť nerad, když měl žízeň.